

MISIJONAR IN ZLATOMAŠNIK PAVEL BERNIK – ČASTNI OBČAN OBČINE ŠKOFJA LOKA

»Samo Bog ve, koliko Indijcev ste nagovorili, da bi jih zbližali z Bogom, jim prižgali luč vere, delili zakramente, bogatili razum in oblikovali voljo. Vaše delo so rodovi novih indijskih kristjanov in med njimi tudi novi indijski božji služabniki; duhovniki in škofje.

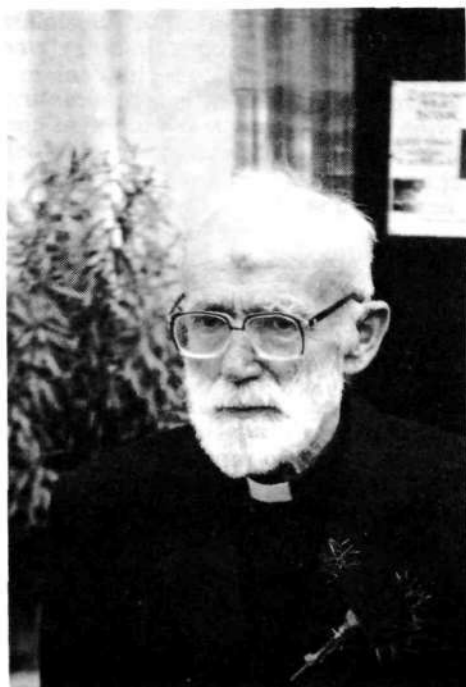
Luč vere, ki ste jo prejeli ob krstu, se je z delom vaših maziljenih rok in petdesetletnega posvečenega duhovniškega življenja pomnožila v velik plamen z zlatim sijajem, s katerim danes v vaši župnijski cerkvi prihajate pred daritveni oltar.« (Iz pozdravnega govora g. Franca Ruparja na zlati maši 10. oktobra 1993 v Škofji Loki.)

Malo je nenavadno, da je potrebno gospoda Pavla Bernika širše predstaviti nam Ločanom. Gre za človeka, duhovnika, salezijanca in misijonarja, ki ga žal doslej nismo kaj več poznali ali vedeli o njem, čeprav je on rodni Puštal, Škofjo Loko in Slovenijo vedno nosil v srcu, zanjo trepetal in goreče molil v zadnjih dveh vojnah 20. stoletja.

Pavel Bernik je bil rojen 11. januarja 1917 pri Ožboltu v Puštalu pri Škofji Loki kot četrti otrok enajstčlanske glavninarske družine. Kot deček se je šolal pri škofjeloških uršulinkah, ki so zelo podpirale misijone. Leta 1928 je prišel k salezijancem na Rakovnik pri Ljubljani in tu obiskoval klasično gimnazijo.

Pri salezijancih je opravil noviciat salezijanske družbe in 6. avgusta 1933 stopil v salezijanski red.

Kot salezijanski gojenec je bral Katoliške misijone in pisma misijonarja salezijanca Karla Mlekuša in njegov zgled je bil odločilen. V svojem sedemnajstem letu je proti koncu leta 1934 odpotoval in 7. januarja 1935 prvič stopil na indijska tla. V Indiji je končal višjo gimnazijo in bogoslovje ter bil posvečen v mašnika

30. januarja 1944 v Madrasu na jugu Indije. Hkrati z bogoslovjem je končal tudi študij filozofije.

Druge razdobje njegovega bogatega življenja predstavlja delovanje na vzgojnem in izobraževalnem polju.

Še preden je bil posvečen v duhovnika je bil štiri leta vzgojitelj v malem semenišču madraške nadškofije. Po posvečenju je bil dvajset let vzgojitelj, duhovni vodja in profesor klasičnih jezikov: latinščine in grščine v škofijskih in redovnih semeniščih ter šolah. Poučeval je tudi filozofijo in kasneje teologijo, predvsem apologetiko in patristiko.

Učil se je indijskih jezikov. V Madrasu se je naučil jezika tami, na severu pa kasijskega jezika in delno jezika angami.

Tekoče govori angleško, ki je v Indiji eden uradnih jezikov. Samo v državi Nagaland, kjer je naš misijonar prebival v zadnjih letih, govore domačini 14 različnih jezikov.

S svojim vzgojno-izobraževalnim delom je duhovno oblikoval nad sto duhovnikov, ki so danes temelj indijske Cerkve. Štirje indijski škofje in trije provinciali so bili njegovi gojenci.

Tretje obdobje je misijonarsko delo na misijonu. Ker je misijonar Pavel Bernik prebival v Indiji že pred sprejetjem nove ustave, je ob osvoboditvi izpod angleške kolonialne oblasti in proglasitvi republike v letu 1950 postal indijski državlján. To mu je omogočilo, da je lahko nemoteno opravljal svoje misijonarsko delo po vseh indijskih državah, v katerih je bilo domačinom, priseljencem in tujcem gibanje prepovedano ali omejeno.

Nagaland je dežela, na katero vežejo misijonarja Pavla Bernika najlepši spomini. Je ena najmanjših, saj na njenem ozemlju, ki je manjše od Slovenije, živi okrog 770.000 prebivalcev. Ob njegovem prihodu je bilo pet redovnic in trije duhovniki. Danes je to škofija z okoli 70 duhovniki in 180 redovnicami. Domačini, ki so mongolskega porekla in so bili nekdanji lovci na človeške glave, so danes gostoljubni, veseli in delovni ljudje. Misijonarji so prinašali mednje znanje in veselo sporočilo evangelija ter tako oplemenitili njihov miselni svet.

V tem in takšnem delu je vpleteno misijonsko delo misijonarja Pavleta Bernika. Ne pripisuje si zaslug za neprecenljivo bogastvo, s katerim je v letih svojega misijonarjenja obdaril ljudi, ki so mu prišli naproti, jih srečeval, iskal ali jim s svojim zgledom kazal pot.

V pismu svoji materi je z veliko osebno skromnostjo sporočil, da je samo izsanjal mladostne želje, porojene v Škofji Loki.

Stara hindujska modrost pravi: *»Če dobi otrok v roke majhnega lesenega slona, vidi samo slona, na les pa pozabi. In če vidi odrasel človek malega lesenega slona, vidi v njem samo les, na slona pa pozabi. Starec pa, ki mu že pešajo trudne oči, malega lesenega slona sploh ne vidi. Pač pa vidi pot, ki je bila potrebna, da je iz lesa nastal mali lesen slon.«*

Skupščina občine Škofja Loka je g. Berniku 13. novembra 1993 za njegov zlatomašni jubilej v znak priznanja in hvaležnosti podelila naslov častni občan občine Škofja Loka.

Gospod Bernik je bil in je še vedno odličen ambasador v daljnji Indiji. Kot misijonar je vedno nosil v svojem srcu in tudi navzven dokazoval z delom vidno znamenje Kristusovega učenca, znamenja evropske kulture pa tudi tisočletne tradicije loške kulture. Indija mu je že na razne načine dala priznanje in zahvalo za njegovo nesebično delo. Nam v občini pa je lep in svetel vzor, kakšni postajajo ljudje, če se dajo na razpolago drugim. Za tako popolno in predano življenjsko vztrajanje v služenju bližnjemu in Bogu je »častni občan« samo zunanje znamenje. Sam pa teče naprej kot sv. Pavel, da doseže vence neminljive slave.

Se v nečem nam je lahko zgled. Že kot mladenič je imel željo postati misijonar. Ali bomo lahko tudi mi z njim rekli, kot je g. Bernik pisal svoji materi: *»... izsanjal sem mladostne želje, porojene v rodni Škofji Loki.«*

Vincencij Demšar, Mojmir Tozon,
Franc Rupar